

Delsbovisan

Jag kän-ner en li - ten flic - ka som up - på ga - tan går, i
bör - jan av näs - ta vec - ka så fyl - ler hon ar - ton år. Hon
var så säll - synt vac - ker, hen - nes li - ke ej fanns att få, att
jag blev kär i flic - kan, det kan ni nog väl för - stå.

Den dan hon fyllde aderton år en present av mej hon fick,
sen tog jag henne med mej och bort till prästen gick.
Vi skulle då gifta oss och bli ett äkta par,
men när vi kom på gatan, så mötte vi flickans far.

Ack, hör du gosse lilla, vad tänker du väl på,
om du för bort min flicka, så skall du säkert få
ett slag uppå din skalle utav min grova käpp,
att stjäla bort min flicka det är ett vådligt sätt.

Då bad jag flickans fader att mot oss vara snäll,
för annars kan det hända att även han får smäll.
För jag är inte goder att länge retas med,
ty jag är född i Delsbo, min far var hälsingesmed.

Jag väntade ej på svaret, som gubben tänkte ge,
jag drog min kniv ur slidan, i handen blixtrande,
så stötte jag till gubben emot hans veka bröst
och sade sen till flickan: Nu får du ge mej tröst.

Men flickan hon stod stilla och tittade på mej.
Vad du har gjort min fader jag ej förlåter dej.
Då drog jag åter kniven, som utav blod var röd,
och inom några ögonblick var även flickan död.

Jag gick då ifrån platsen, ifrån dem båda två
ty jag ej kunde stanna, det kan ni nog förstå.
Då fick jag se en byling, som i ett gathörn stod,
då tänkte jag inom mej själv: här måste flyta blod.

Jag låtsas vara döder, när polisen till mej kom fram.
I handen höll jag kniven till höger om min barm.
Han steg på knä bredvid mig och undersökte mig,
och fortare än tanken så tog jag mannens liv.

Nu har jag suttit inne i femton långa år.
Och jag har lidit mycket, som ni nog väl förstår.
Men ännu har jag tio kvar, som jag skall tjäna av.
Jag bunden står vid helgon och det blir nog min grav.

Jag slutar nu min visa, jag gammal börjar bli,
jag ville blott er varna att kniven låta bli.
Mina tårar börjar rinna utefter kinden grå,
för jag får hela dagen i tunga bojor gå.